

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 3To/49/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118010330
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 07. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Ryant
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6118010330.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Ryanta a sudcov JUDr. Mária Šuleja a JUDr. Štefana Nováka LL.M., na verejnom zasadnutí dňa 24. júla 2019, v trestnej veci obžalovaného Z. P. a spol. za zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 Tr.zák. spolupáchatelstvom podľa § 20 Tr.zák. a iné, o odvolaniach obžalovaných Z. P., O. Z. a okresného prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 06.12.2018, sp.zn. 1T/23/2018 takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. f), ods. 3 Tr.por. z r u š u j e napadnutý rozsudok okresného súdu vo výroku o náhrade škody.

Rozhodujúc sám podľa § 322 ods. 3 Tr.por.

obžalovanému Z. P., nar. XX.XX.XXXX v Y. E. G. podľa § 287 ods. 1, 2 Tr.por. u k l a d á povinnosť nahradiť poškodenej S. D., nar. XX.XX.XXXX v Y. E. G., trvalým pobytom Y. E. G., A. B. XXX/XX, škodu vo výške 182,40 Eur.

Podľa § 319 Tr.por. odvolania obžalovaných Z. P., O. Z. a okresného prokurátora z a m i e t a .

Vo zvyšných častiach zostáva napadnutý rozsudok okresného súdu nezmenený.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom boli obžalovaní Z. P. a O. Z. uznaní za vinných zo zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1 Tr.zák. spáchaného formou spolupáchatelstva podľa § 20 Tr.zák. na tom skutkovom základe, že

dňa 03.07.2017 v čase po 20:00 hod. v priestoroch pánskeho nočného podniku „S. T.“ v I. I. na ul. G. S. č. XXXX/X a v priestoroch pridruženej herne „W.“ Z. P. a O. Z. pri rozhovore so S. D., nar. XX.XX.XXXX, naliehalí, aby im uviedla mená osôb, s ktorými plánuje otvoriť a prevádzkovať konkurenčný masážny salón v I. I., to však ona najskôr odmietala urobiť a už samotný zámer otvoriť si masážny salón sa snažila pred nimi zatajiť, avšak keď ju Z. P. laktom udrel do oblasti tváre medzi nos a pravé oko takou silou, že temenom hlavy narazila do steny za ňou, S. D. im povedala všetko, čo chceli ohľadom jej zámeru otvoriť si salón, vedieť, Z. P. s O. Z. ju následne pod hrozbami ďalšieho ublíženia jej samotnej príp. ublíženia jej dcére varovali, aby si masážny salón neotvárala, čím ju do budúca od otvorenia si salónu odradili, pričom fyzickým útokom jej Z. P. spôsobil pomliaždenie hlavy v záhlavovej oblasti a pomliaždenie pravého oka s podspojkovým krvácaním s ľahkým sťažením bežného spôsobu života počas doby 1-2 dni a s dobou trvania liečenia 5-6 dní.

Za to im bol každému zvlášť podľa § 189 ods. 1 Tr.zák., § 38 ods. 2 Tr.zák., § 36 písm. j) Tr.zák., § 37 písm. h) Tr.zák., § 41 ods. 1, 2 Tr.zák., §42 ods. 1 Tr.zák. uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 roky. Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr.zák. im bol výkon uložených trestov podmienenčne odložený a podľa § 50 ods. 1 Tr.zák. im bola určená skúšobná doba v trvaní 3 roky.

Podľa § 42 ods. 2 Tr.zák. boli vo vzťahu k obom obžalovaným zrušené výroky o trestoch z trestného rozkazu Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 16.10.2018, sp.zn. 4T/65/2018, právoplatného u obžalovaného Z. P. dňa 03.11.2018 a u obžalovaného O. Z. dňa 31.10.2018. Zároveň boli zrušené ďalšie rozhodnutia na tieto výroky obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. V ostatnom zostali výroky trestného rozkazu nezmenené.

Podľa § 287 ods. 1 Tr.por. bola obom obžalovaným uložená povinnosť nahradiť poškodenej S. D. spôsobenú škodu vo výške 182,40 Eur spoločne a nerozdielne.

Naproti tomu bol obžalovaný O. Z. podľa § 285 písm. a) Tr.por. oslobodený spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Banská Bystrica zo dňa 27.04.2018, sp.zn. 2Pv 267/17/6601-24, pre skutok kvalifikovaný ako zločin sexuálneho násillia podľa § 200 ods. 1 Tr.zák., ktorého sa mal dopustiť tak, že

dňa 04.07.2017 v čase okolo 02.00 hod. v I. I. na ul. G. S. XXXX/X v podniku S. T. na izbe č. X, v ktorej sa v tom čase s ním nachádzala S. D., na túto vulgárnym spôsobom naliehal, aby sa vyzliekla, čomu poškodená vyhovelá až v dôsledku jeho vyhrážok smerovaných voči nej, ako aj voči jej dcére, následne ju chytil na intímnych miestach a požadoval od nej orálny sex, čo však poškodená odmietala, avšak potom ako ju rukou za vlasy potiahol smerom do svojho rozkroku a zároveň sa jej opätovne vyhrážal a zastrašoval ju, rezignovala a vykonala s ním orálny styk, pri ktorom jej vyvrcholil do úst, pretože nebolo dokázané, že sa skutok stal.

Proti odsudzujúcej časti tohto rozsudku podali odvolania obaja obžalovaní prostredníctvom svojho obhajcu písomnými podaniami doručenými okresnému súdu dňa 21.12.2018, a to proti výrokom o vine, o treste a o náhrade škody. Tieto odôvodnili prostredníctvom svojho obhajcu písomnými podaniami doručenými okresnému súdu dňa 29.03.2019. Poukázali na to, že okresný súd náležite nezistil skutkový stav v rozsahu nevyhnutnom pre vydanie rozhodnutia, následne tento nesprávne vyhodnotil, a taktiež aj nesprávne právne posúdil.

V konaní nebol vyprodukovaný žiadny hodnoverný a objektívny dôkaz, ktorý by ich spájal s trestným činom kladeným im za vinu, resp. s naplnením jeho objektívnej stránky. Od začiatku tvrdili, že sa skutku, ktorým mali vydierať S. D., nedopustili, zhodne však uviedli, že s ňou v predmetný deň prišli na danom mieste spolu so svedkom W. L. do kontaktu. V žiadnom prípade však svojím konaním nenaplnili znaky trestného činu vydierania podľa § 189 ods. 1 Tr.zák., pretože okrem nich a poškodenej nebol nikto iný pri skutku prítomný, pričom svedok W. L. potvrdil ich obhajobu a nie tvrdenia poškodenej. Pokiaľ ide o výpovede ďalších svedkov, ani jeden z nich už nebol priamo účastný pri skutku, a teda ani jeden z nich nemohol vnímať, či sa dopustili protiprávneho konania, resp. ako sa voči poškodenej verbálne vyjadrovali.

Ďalej poukázali na zásadu voľného hodnotenia dôkazov uvedenú v ust. § 2 ods. 12 Tr.por. a príslušnú judikatúru, v zmysle ktorej však vykonané dôkazy nemôžu OČTK, ale ani súd svojvoľne hodnotiť a dôkazný postup musí byť vyčerpávajúcim spôsobom logicky, vecne a presvedčivo zdôvodnený. Rozhodnutie o vine vychádza len a len z výpovede svedkyne poškodenej S. D., ktorá v rámci svojich výpovedí vedome uvádzala fakty a skutočnosti, ktoré sa nezakladali na pravde, čo aj sama potvrdila. Prístup okresného súdu pri hodnotení jej výpovedí nebol správny, pretože na jednej strane jej výpovediam ohľadne trestného činu sexuálneho násillia neuveril, ale na druhej strane jej výpovediam ohľadne trestného činu vydierania uveril. Uznanie ich viny za daný trestný čin len na základe výpovede svedkyne poškodenej S. D. a ďalších svedkov, ktorí nemohli vnímať obsah nimi prednesených verbálnych prejavov, ktoré adresovali poškodenej, nie je namieste. Naopak, ich výpovede ako obžalovaných sú navzájom v súlade, a potvrdil ich jediný tam prítomný svedok W. L., čo v súhrne jednoznačne vyvracia, že skutok sa stal tak, ako ho popísala S. D.. Za takéhoto dôkazného stavu nemožno dôjsť k záveru, že by bolo jednoznačne a nesporne preukázané, že sa dopustili skutku, resp. trestného činu kladeného im za vinu. Ak existujú v súdenom prípade pochybnosti, napriek vykonanému dokazovaniu v zmysle príslušnej judikatúry musí byť aplikovaná zásada „in dubio pro reo“, teda súd mal zvoliť a ustáliť verziu, ktorá je pre nich ako obžalovaných najpriaznivejšia. Svedkyňa poškodená S.

D. bola navyiac v minulosti právoplatne odsúdená za trestný čin šírenia poplašnej správy podľa § 361 Tr.zák., čo jednoznačne preukazuje, že má sklony k zámernému uvádzaniu nepravdivých skutočností. Vzhľadom k tomu navrhli, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr.zák. napadnutý rozsudok zrušil a podľa § 322 ods. 3 Tr.por. rozhodol vo veci sám tak, že ich podľa § 285 písm. c) Tr.por. spod obžaloby oslobodí.

Odvolaním v neprospech obžalovaného O. Z. priamo na hlavnom pojednávaní napadol rozsudok okresný prokurátor, a to jeho oslobodzujúcu časť, následne ho odôvodnil písomným podaním doručeným okresnému súdu dňa 13.03.2019. Najskôr poukázal na odôvodnenie rozhodnutia, s ktorým sa však v tejto časti nestotožnil. Obžalovaného O. Z., ktorý spáchanie skutku poprel, usvedčuje svedkyňa poškodená S. D., ktorá podrobne popisala, akým spôsobom sa tento dopustil zločinu sexuálneho násillia. Rozpor s prípravným konaním ohľadne miesta spáchania skutku náležite vysvetlila, pretože najprv síce uviedla, že sa stal na izbe č. X, a až neskôr vypovedala, že sa skutočne stal na izbe č. XX, ale to len z toho dôvodu, že mala obavu, že bude nesprávne pochopené, že išla na izbu za obžalovaným ona, a nie opačne. Dostatočne si neuvedomila, že nesprávnym označením izby spôsobila, že v nej vyšetrovatelia nenašli žiadne stopy, napriek tejto skutočnosti aj okresný súd označil výpoveď svedkyne poškodenej za vierohodnú.

Pred sexuálnym násillím zo strany obžalovaného došlo k vydieraniu a fyzickému napadnutiu poškodenej, v dôsledku čoho mala obavu z násillného konania obžalovaného, preto sa napokon podvolila a vykonala s ním orálny styk, a vzhľadom na takúto situáciu možno konanie poškodenej hodnotiť ako pochopiteľné a dôveryhodné. Ostatní svedkovia, predovšetkým svedkyne K. a K., boli v tom čase zamestnankyne obžalovaných, preto ich výpovede považoval za účelové, urobené v snahe udržať si zamestnanie, resp. dobré vzťahy so zamestnávateľmi. V danom prípade by však nešlo o odsúdenie obžalovaného len na základe jednej svedeckej výpovede poškodenej, ale pri hodnotení dôkazov je potrebné zobrať do úvahy celé konanie, ktoré skutku predchádzalo a prihliadnúť aj na výpovede tých svedkov, ktoré sa týkali skutku, z ktorého boli obžalovaní uznaní za vinných.

Vzhľadom k tomu navrhol, aby krajský súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Na verejnom zasadnutí, ktoré sa konalo v neprítomnosti obžalovaných, ich obhajca zotrval na dôvodoch odvolaní uvedených v ich písomných vyhotoveniach a navrhol, aby im krajský súd vyhovel, t.j., aby napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v odsudzujúcej časti zrušil a vec mu vrátil na nové prejednanie a rozhodnutie, alternatívne, aby ich sám spod obžaloby oslobodil. Odvolanie prokurátora vo vzťahu k obžalovanému O. Z., pokiaľ ide o oslobodzujúcu časť napadnutého rozsudku, navrhol ako nedôvodné zamietnuť.

Naproti tomu zástupca krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí navrhol odvolanie obžalovaných zamietnuť ako nedôvodné, nakoľko napadnutý rozsudok považoval v jeho odsudzujúcej časti za zákonný a správny. Pokiaľ ide o oslobodzujúcu časť napadnutého rozsudku, túto navrhol zrušiť a v tejto časti vec vrátiť súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Krajský súd ako súd odvolací zistil, že odvolania boli podané obidvoma obžalovanými a okresným prokurátorom ako oprávnenými osobami, a to v zákonnej lehote proti rozhodnutiu, proti ktorému boli prípustné, následne preskúmal v intenciách § 317 ods. 1 Tr.por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolania, t.j. výrokov o vine, o treste a o náhrade škody, prihliadajúc na obsah podaných odvolaní, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil, že odvolania obžalovaných, ako aj okresného prokurátora ohľadne výrokov o vine a treste neboli podané dôvodne. Len odvolanie obžalovaného O. Z. proti výroku o náhrade škody bolo možné posúdiť ako dôvodné.

Súd prvého stupňa, pri dôslednom dodržaní procesného postupu a rešpektovaní práva obidvoch obžalovaných na obhajobu, rozhodol na hlavnom pojednávaní o ich vine v bode 1 a u obžalovaného O. Z. aj o jeho nevine v bode 2, v súlade s výsledkami vykonaného dokazovania. V tomto smere vykonané dôkazy správne vyhodnotil a to jednotlivo, ako aj v ich súhrne, odôvodnenie jeho rozhodnutia zodpovedá všetkým podstatným hľadiskám obsiahnutým v ust. § 168 ods. 1 Tr.por., prejednávanej prípadu venoval náležitú pozornosť a nemožno mu v tomto smere, okrem jednej skutočnosti, nič podstatné vyčítať. Stručne teda vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov tiež vtedy, ak si navzájom čiastočne odporovali. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zároveň zistiteľné, akými právnymi úvahami sa prvostupňový súd spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny obidvoch obžalovaných zo spáchania skutku kladeného im za vinu v bode 1 a správne postupoval, keď ich v konečnom dôsledku uznal za vinných zo zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1 Tr.zák. spáchaného spolupáchatelstvom podľa § 20 Tr.zák. Správny bol jeho postup aj v

tom smere, keď obžalovaného O. Z. podľa § 285 písm. a) Tr.por. oslobodil spod obžaloby za skutok v bode 2, ktorý bol právne kvalifikovaný ako zločin sexuálneho násillia podľa § 200 ods. 1 Tr.zák., pretože nebolo dokázané, že sa tento skutok stal. Krajský súd v podrobnostiach poukazuje na odôvodnenie rozsudku okresným súdom, pokiaľ ide o odsudzujúcu časť predovšetkým na stranách č. 9, 10, 11 a pokiaľ ide o oslobodzujúcu časť predovšetkým na stranách č. 12, 13, s ktorým sa v plnom rozsahu stotožnil. Jedinou skutočnosťou, na ktorú mal odvolací súd iný právny názor ako súd prvého stupňa, bolo rozhodnutie o náhrade škody, ktorú mali poškodenej S. D. podľa napadnutého rozsudku nahradiť obidvaja obžalovaní spoločne a nerozdielne.

Druhostupňový súd však považoval za potrebné reagovať v rámci odvolacieho konania na odvolacie námietky obidvoch obžalovaných, ako aj okresného prokurátora, ktoré však nebolo možné akceptovať v takom rozsahu, ktorý by viedol k inému meritórnemu rozhodnutiu vo výroku o vine ohľadne obidvoch obžalovaných v bode 1 a nevine obžalovaného O. Z. v bode 2.

Obhajoba obidvoch obžalovaných ohľadne prvého skutku sa javila ako účelová, vykonaná v snahe zbaviť sa trestnej zodpovednosti, pričom ju potvrdzovala len výpoveď priameho svedka W. L., ktorý však nemal záujem na trestnom stíhaní obžalovaných, naopak, mal k nim blízky pracovný vzťah, o čom svedčí i to, že bol s nimi odsúdený ako spolupáchateľ vyššie uvedeným trestným rozkazom. Obžalovaných usvedčovala priama svedkyňa S. D., ktorá nemala žiadny dôvod, aby im v takom rozsahu priťažovala a logicky vyznieva aj uvedenie pohnútky obžalovaných, ktorá viedla k ich následnému konaniu, na ktorú poukázala, a ktorou bola obava obžalovaných zo vzniku konkurenčného salónu. Neobstojí tvrdenie obžalovaných, že poškodenej je jedinou svedkyňou, ktorá skutok vnímala, pretože jeho priebeh sledoval cez monitor v reálnom čase svedok U. D., strážnik, ktorý videl napadnutie poškodenej obžalovaným Z. P. a potvrdil aj to, že v dôsledku útoku došlo k jej zraneniu, pričom tento svedok taktiež nemal dôvod vypovedať v takej miere v neprospech obžalovaných. Navyše objasnil aj ďalšie okolnosti vzťahujúce sa ku skutku, ktoré preukazujú, že obžalovaný tento vopred plánoval, napr. na miesto rozhovoru podľa ich pokynu už nemal pustiť žiadnu ďalšiu osobu. Snaha obžalovaných sťažiť objasnenie skutku vyplýva aj z toho, že svedok W. L. manipuloval s kamerovým záznamom, na ktorom bol zachytený celý priebeh tak, aby tento nemohol byť v konaní použitý ako dôkaz, čo aj svedok U. D. cez monitor priamo videl. Zranenia poškodenej nepochybne preukazujú lekárske správy a odborné vyjadrenie, pričom charakter a lokalizácia zistených zranení zodpovedá spôsobu fyzického napadnutia uvedeného svedkyňou poškodenu. Napokon skutočnosť, že poškodenej bola bezprostredne po skutku zranená, potvrdili aj ďalší nepriami svedkovia. Súhrn vykonaných priamych a nepriamych dôkazov vyznievajúcich v neprospech obžalovaných tvorí logickú a vzájomne sa dopĺňajúcu sa sústavu, ktorá v celku spoľahlivo a jednoznačne preukazuje nielen to, že sa prvý skutok stal, ale aj to, že ho spáchali tak, ako bol ustálený, práve obžalovaní, ktorí ako trestne zodpovedné subjekty konali z hľadiska zavinenia v tzv. priamom úmysle, a to vopred pojatom, a súčasne naplnili všetky znaky uvedenej skutkovej podstaty, t.j. svojím konaním naplnili aj objektívnu stránku uvedeného zločinu.

Po komplexnom vyhodnotení všetkých okolností daného prípadu ohľadne druhého skutku t.j. oslobodzujúcej časti rozsudku, vychádzajúc zo zistenej dôkaznej situácie, mal odvolací súd za to, že síce nemožno úplne vylúčiť alternatívu, že sa obžalovaný dopustil skutku kladeného mu za vinu, dokonca možno konštatovať, že v tomto smere existovalo dôvodné podozrenie, na druhej strane však v žiadnom prípade nebolo s úplnou istotou preukázané, že sa predmetný skutok vôbec stal, a to aj v dôsledku čiastočne nepravdivej výpovede samotnej svedkyne poškodenej, ktorou zmarila prípadné zaistenie ďalších usvedčujúcich dôkazov, ktoré by potvrdzovali a objektivizovali jej výpoveď (napr. zaistenie stôp pri ohliadke miesta činu), čo však nemožno hodnotiť na ujmu obžalovaného. V tomto smere zostali a pretrvali totiž nezanedbateľné pochybnosti, ktoré nemožno rozptýliť ani prípadným vykonaním ďalších dôkazov, a preto prvostupňový súd postupoval správne, keď aplikoval zásadu v pochybnostiach v prospech obžalovaného a v konečnom dôsledku O. Z. podľa § 285 písm. a) Tr.por. spod obžaloby oslobodil, keďže nebolo dokázané, že sa skutok v bode 2 stal.

Obžalovaní v podaných odvolaniach neuviedli bližšie dôvody, pre ktoré napádali zákonnosť a odôvodnenosť uložených trestov, pokiaľ ide o ich druh a výmeru. Odvolací súd sa stotožnil s výrokom prvostupňového súdu, ktorým obžalovaným uložil vyššie uvedené súhrnné tresty odňatia slobody, vrátane ich podmienených odkladov na skúšobné doby. Okresný súd prihliadol na všetky skutočnosti, na ktoré bol podľa Trestného zákona povinný prihliadnúť, v zmysle ust. § 34 ods. 4 Tr.zák. vzal do úvahy spôsob spáchania činu, jeho následky, zavinenie, pohnútku, priťažujúce a poľahčujúce okolnosti, zhodnotil aj osoby obžalovaných, ich pomery a možnosť nápravy. Správne zistil u obžalovaných existenciu jednej poľahčujúcej okolnosti, a to že pred spáchaním trestných činov viedli riadny život (ust. § 36 písm. j/ Tr.zák.), ako aj jednej priťažujúcej okolnosti, a to, že spáchali viac trestných činov, konkrétne dva (ust. § 37 písm. h/ Tr.zák.), keďže im ukladal súhrnné tresty aj za pokračovací prečin kupliarstva

podľa § 367 ods. 1, 2 Tr.zák., spolupáchateľstvom podľa § 20 Tr.zák., za ktorý boli odsúdení uvedeným trestným rozkazom. Keďže poľahčujúce a priťažujúce okolnosti boli v rovnováhe (1:1), nedošlo z tohto dôvodu k zmene zákonom ustanovenej trestnej sadzby, ktorá za najprísnejší z trestných činov bola v rozpätí 2 roky až 6 rokov, avšak došlo k zvýšeniu hornej hranice trestnej sadzby o 1/3 v zmysle ust. § 42 ods. 1 Tr.zák., § 41 ods. 2 Tr.zák., teda súd mohol obžalovaným uložiť v konečnom dôsledku trest odňatia slobody na 2 roky až na 8 rokov.

Za takéhoto stavu potom správne uložil obidvom obžalovaným tresty odňatia slobody na dolnej hranici trestnej sadzby vo výmere 2 roky. V súlade so zákonom bolo aj podmienené odloženie výkonov uložených trestov odňatia slobody na skúšobné doby 3 roky, berúc do úvahy osoby obžalovaných s prihliadnutím na ich doterajší život, a preto nebol výkon uložených trestov odňatia slobody nevyhnutný. Obžalovaní nie sú osobami s kriminálnou minulosťou, doposiaľ nebolo zistené, že by mali sklon páchať úmyselnú trestnú činnosť a v podstate viedli riadny život. Na tom nič nemení skutočnosť, že už boli sankcionovaný za priestupky blokovými pokutami a u obžalovaného O. Z. ani to, že už bol v roku 2001 súdom trestaný, keďže predmetné odsúdenie už má zahladené, berúc do úvahy aj časový odstup.

Uložené tresty odňatia slobody zabezpečia v dostatočnej miere dosiahnutie účelu trestu a zároveň obsahujú v primeranom rozsahu aj prvky represie, ako aj prvky individuálnej a generálnej prevencie a takéto tresty zodpovedajú všetkým požiadavkám vyplývajúcim z ust. § 34 ods. 1, 4 Tr.zák., ako aj ďalších ustanovení, ktoré upravujú zásady ukladania trestov.

Pokiaľ ide o výrok o náhrade škody, ktorým bola obidvom obžalovaným podľa § 287 ods. 1 Tr.por. (správne mal byť uvedený aj ods. 2) uložená povinnosť nahradiť poškodenej S. D.kodu vo výške 182,40 Eur spoločne a nerozdielne, tento odvolací súd zrušil, pretože o tomto riadne uplatnenom nároku poškodenej bolo rozhodnuté v rozpore so zákonom, aj keď ani jeden z obžalovaných neuviedol konkrétne dôvody, pre ktorý predmetný výrok napadli odvolaniami. V tejto časti však bolo dôvodné len odvolanie obžalovaného O. Z., nakoľko zo zisteného skutkového stavu jednoznačne vyplýva, že škodu na zdraví poškodenej spôsobil svojím konaním výlučne obžalovaný Z. P., na rozdiel od obžalovaného O. Z., ktorý sa na jej vzniku žiadnym spôsobom nepodieľal, preto nie je za ňu vôbec zodpovedný. Skutočnosť, že obidvaja obžalovaní boli z hľadiska trestnej zodpovednosti uznaní za vinných z predmetného zločinu, ako spolupáchatelia podľa § 20 Tr.zák., t.j. že trestný čin spáchali spoločným konaním, ešte sama o sebe neznamená, že by súčasne boli za spôsobenú škodu automaticky zodpovední spoločne a nerozdielne, pretože ide o dva rôzne právne vzťahy, ktoré je potrebné posudzovať samostatne. Nakoľko bolo nepochybne preukázané, že škodu na zdraví poškodenej spôsobil svojím konaním výlučne obžalovaný Z. P. (nešlo v tomto smere o spoločné konanie), pričom táto bola jednoznačne ustálená čo do základu, aj čo do výšky, odvolací súd uložil obžalovanému Z. P. povinnosť, aby ju poškodenej nahradil (tzv. bolestné za spôsobené zranenia podľa bodového ohodnotenia). Tento zodpovedá za škodu podľa ust. § 420 ods. 1 Obč. zák., prihliadajúc aj na ust. § 444 Obč. zák.

Podľa § 321 ods. 1 písm. f) Tr.por. odvolací súd zruší napadnutý rozsudok, ak je rozhodnutie po uplatnenom nároku poškodeného na náhradu škody v rozpore so zákonom.

Podľa § 319 Tr.por. odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

S poukazom na vyššie uvedené dôvody krajský súd, po preskúmaní zákonnosti a odôvodnenosti napadnutých výrokov o vine, o treste a o náhrade škody, o podaných odvolaniach procesných strán v súlade s citovanými ustanoveniami Trestného poriadku rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.